

VAIKUTELMIA JYVÄSKYLÄN 8. KANSAINVÄLISESTÄ FENNOUGRISTIKONGRESSISTA

Kansainvälisten fennougristikongressien 1960-luvulla käynnistynyt historia jatkui viime kesänä yhä komeammalla kappaleella: *Congressus Octavus Internationalis Fenno-Ugristarum* pidettiin Jyväskylässä 10.–15.8.1995. Kaupunkikuva täytyi kongressivieraista, jotka useimmiten tunnisti järjestäjien jakamasta kätevästä ja tilavasta harmaa-valko-sinisestä kongressirepusta. Kaikkiaan kongressiin saapui esitelmöitsijöitä, kuulijoita ja näiden seuralaisia tuhatkunta. Vaikka viime vuosien poliittiset mullistukset ovat avanneet rajoja ja synnyttäneet runsaasti kansainvälisiä tieteellisiä, kulttuuri- ja poliittisia tilaisuuksia, suomalais-ugrilaisista kirjailijakokouksista historian tutkijoiden tapaamisiin, viiden vuoden välein kokoontuva *Congressus Internationalis Fenno-Ugristarum* näyttää edelleen sekä säilyttävän ykkösasemansa tieteellisenä kokoontumistilaisuutena että kehittyvän entistäkin laajemmaksi ja komeammaksi mediatapahtumaksi.

Kongressin järjestäjät olivat vaivojaan säästämättä painattaneet jo kongressissa jaettaviksi sekä sektio- ja symposiumiesitelmien etukäteen lähetetyt tiivistelmät että plenum-esitelmien tekstit kokonaisuudessaan.¹ Sektioesitelmien tekstit julkaistaneen lähiaikoina. Koska kongressin materiaalit näin ovat kiinnostuneiden lukijoiden saatavilla ja koska näin laajasta esitelmätarjonnasta oli käytännössä jokseenkin mahdollonta seurata edes mitään edustavaa osaa, esittelen tässä kirjoituksessa vain muutamia

yleisiä vaikutelmia, näkökohtia ja havaintoja. Korostettakoon, että tässä nimeltä mainitut esitelmät ja esitelmöitsijät ovat satunnaisesti valitsemiani esimerkkejä kongressin monista aihepiireistä.

KANSOJEN JA KIELTEN KIRJO

Kongressin perinteinen latinankielinen nimike kertoo — paitsi kongresseille kuuluvasta alan tieteellisen päätapahtuman sädekehästä — myös käytettyjen kielten ja osallistuvien kansojen moninaisuudesta. Termiä »kongressin viralliset kielet» ei, diplomaattista kyllä, käytetty, mutta latinankielisten pääotsikkojen ohella ohjelmakirjasten otsikkotekstit (ja suurin osa esitelmistäkin) käyttelivät kolmea tai kuutta kieltä: englannin, saksan ja venäjän lisäksi usein myös suomea, unkaria ja viroa. Ainakin yksi esitelmä löytyi ohjelmasta ranskankielisenäkin.

Osanottajista ylivoimainen enemmistö oli »suomalais-ugrilaisista maista», Suomesta, Virossa, Venäjältä ja Unkarista, mutta esitelmöitsijöitä ja yleisöä saapui myös Ruotsista ja Norjasta, Länsi-Euroopasta ja Yhdysvalloista; eksoottisimmat osallistujat taisivat olla Makedoniasta ja Japanista. Ilahduttavan paljon osanottajia saapui Venäjältä, entisten poliittisten esteiden tilalle tulleita taloudelliskäytännöllisiä ongelmia uhmaten. Mikään uusi asia ei olekaan, että Venäjän kielisukulaistemme alueella tunnetaan voimakasta poliittistakin kiinnostusta suomalais-ugrialaisten kielten ja kansallisen

¹ Julkaisut: *Congressus Octavus Internationalis Fenno-Ugristarum. Pars I: Orationes plenariae et conspectus quinquennales.* (203 s.) *Pars II: Summaria acroasium in sectionibus et symposiis factarum.* (355 s.) Redegit Heikki Leskinen, curaverunt Paavo Pulkkinen, Risto Raittila, Tõnu Seilenthal. Jyväskylä 1995. ISBN 952-90-6683-X (koko teos), 952-90-6684-8 (osa I), 952-90-6685-6 (osa II).

identiteetin kehittämiseen.

Kongressin käytännön työskentelyssä osanottajien erilainen tausta ilmeni sekä aiheiden valinnassa että kieliratkaisuissa. On valitettavan vaikeaa täysin välttää »kansallisten varjosektioiden» muodostumista, joissa maanmiehet keskenään puhuvat omista erikoisaiheistaan omalla kielellään. Erityisen ikävä on kuitenkin fennougristiikkaa jakava rautaesiripun suuntainen kieli-muuri: vaikka venäjä onkin tunnustettava fennougristiikan yhdeksi valtakieleksi, suuri osa läntisistä tutkijoista ei oikein kyennyt seuraamaan »niitä venäjänkielisiä esitelmiä», ja vastaavasti Venäjältä saapuu tutkijoita, joiden läntisten kielten taidossa on edelleen puutteita.

PLEENUMI, SEKTIO, SYMPOSIUMI, POSTERI

Kongressin valtava esitelmätarjonta oli ahdettu vajaan neljään työpäivään. Tämä merkitsi kongressin neljän pääsektion — A) lingvistiikka, B) etnologia ja folkloristiikka, C) kirjallisuudentutkimus, D) arkeologia ja antropologia — jakoa yhteensä jopa kuuteentoista päällekkäiseen alasektioon. Laajimman pääsektion, kielitieteen, alaan kuuluvia esitelmiä pidettiin pahimmillaan kuudessa paikassa yhtäaikaan; onneksi kaikki esitelmätilat olivat suhteellisen lähekkäin Jyväskylän yliopistokampuksella. Päällekkäin pidettiin myös symposiumit, samoin viiden eri tutkimusalueen viime viisivuotiskautta käsitelleet katsausesitelmät (suomalais-ugrilaisen kielitieteen viiden viime vuoden saavutuksista esitelmöi Seppo Suhonen, folkloristiikasta Lauri Honko, kansatieteestä Juhani U. E. Lehtonen, kirjallisuudentutkimuksesta Kai Laitinen ja arkeologiasta Ari Siiriäinen). Vain pleenumiesitelmät jäivät vaille samanaikaista kilpailijaa.

Pleenumiesitelmät, joita lienee pidettävä eräänlaisena tieteenalan virallisena näy-

teikkunana, jakautuivat aiheiltaan osittain pääsektiojaon mukaisesti, osittain muutamien keskeisten kysymysten ympärille ryhtymyksen. Perinteistä lingvististä uralistiikkaa syvimmillään käsitelivät kantaauralin morfosyntaksia pohtinut László Honti sekä Eugene Helimski, joka esitelmässään pyrki rehabilitoimaan välillä torjutun käsityksen astevaihtelun kantaauralilaisuudesta. Etnosten ja väestökehityksen kysymyksiin taas liittyivät Seppo Lallukan ja Valeri Patruševin pleenumiesitelmät samoin kuin kaksi unkarilaisten maahantulon 1100-vuotisjuhlalle omistettua esitelmää, Csanád Bálintin ja István Fodorin. Kulttuurintutkimusta edusti pleenumiesitelmöitsijöiden ryhmässä Viron kansanmusiikin tutkija Ingrid Rützel.

Tiedotusvälineissäkin taas viime kuukausina niin asiallista kuin asiantuntematontakin huomiota saanut »kuuma aihe» liittyi suomalaisten alkuperään, esihistoriaan ja geneettisiin juuriin. Pleenumiesitelmistä kaksi oli omistettu tämänsuuntaisille kysymyksille: Pekka Sammallahti luonnosteli myös Kalevi Wiikin viime aikoina eri yhteyksissä tunnetuksi tekemää teoriaa, jonka mukaan uralilaisten alkuperäinen alue olisi ulottunut yhtäjaksoisena Uralilta aina pohjoisen Keski-Euroopan ja Skandinavian nykyisille indoeurooppalaisalueille, ja Marja-Liisa Savontaus tarkasteli suomalaisten ja saamelaiden suhdetta geenetikon näkökulmasta.

Sektioesitelmien lähes läpitunkemattomasta paljoudesta löytyi — kuten kongressin presidentti, professori Heikki Leskinen päättäjäispuheessaankin totesi — sekä tieteellisiä helmiä että varsin keskinkertaisia tuotoksia. Kongressin etukäteen ilmoitettu pääteema — uralilaiset kielet ja kulttuurit uudessa historiallisessa tilanteessa — ei sektioesitelmien kirjossa noussut erityisen hallitsevaksi, vaan laajasti ymmärtäen fennougristista tutkimusta oli esitelmissä edus-

teilla laidasta laitaan, mordvan determinatiivisen taivutuksen historiasta (László Keresztes) Pihtiputaan Hämeensaaren epineoliittiseen asuinpaikkalöytöön (Mirja Mietinen), siperianvirolaisten lauluperinteestä (Anu Korb) suomen kielen konditionaaliin (Anneli Kauppinen), tverinkarjalaisten kirjakielihankeista (Jaan Õispuu) kantauralin äännejärjestelmän ongelmiin (Daniel Abondolo), hantien karhujuhlalauluista (Márta Csepregi) Leningradin alueen väestöhistoriaan (Regina Grigor'eva) — muutamia umpimähkään poimittuja aiheita mainitakseni.

Aihepiirien runsaus ja hajanaisuus on edelleenkin fennougristikongresseille sekä rikkaus että vitsaus. Esimerkiksi kielitieteen alasektiot oli yritetty järjestellä lähestymistavoittain, siten että esimerkiksi fonologian ja morfologian alasektiossa (toisessa kahdesta samanaikaisesta!) puhuttiin niin uralilaisen konjugaation kehityksestä (Károly Rédei) kuin liivin ulkopaikallissijoista (Tiina Halling), alasektiossa »Kielikontaktit ja kielten nykytila» sekä vanhan kirjasuomen muistomerkeistä (Pirkko Forsman Svensson) että hantin kielen nykytilanteesta (Andrej Kaksin). Ratkaisu oli varmasti hedelmällisempi kuin kieli- tai aluekohtainen luokittelu, vaikka käytännössä sitten useimmat esitelmien kuulijat sukkuloivatkin tajaan salista toiseen.

Edellisen fennougristikongressin yhteydessä kiitosta tehokkuudestaan olivat saaneet erilliset teemakohtaiset symposiumit, joita nyt olikin ohjelmassa peräti neljätoista; symposiumien koolle kutsumisesta ja järjestelystä vastasivat niiden puheenjohtajat. Erityisen ikävältä tuntui niiden päällekkäisyys. Varmaankin Baltian kieli- ja kulttuuriareaalin symposiumin (pj. Seppo Suhonen) osanottajista monet olisivat mielellään seuranneet myös symposiumeja »Itämerensuomalainen kielikartasto» (pj. Tuomo Tuomi) tai »Zur Frage der uralischen

Schriftsprachen» (pj. Gábor Zaicz). Symposiumin »Finno-Ugric languages as second or foreign languages» (pj. Maisa Martin) kuulijoita olisi saattanut kiinnostaa myös naapurisymposiumin aihe »Lapsen kielen omaksuminen» (pj. Jorma Toivainen), ja uralilaisen mytologian symposiumista (pj. Anna-Leena Siikala) saattoi kuvitella käväistävän myös shamanismiaiheisen symposiumin (pj. Juha Pentikäinen) esitelmiä kuulemassa.

Posteriesitelmiä, joita alun alkaen oli ehkä ajateltu saatavan enemmänkin ja joilla järjestäjät ilmeisesti yrittivät lievittää sektioesitelmien tulvaa, ei loppujen lopuksi ilmaantunut kuin kolmisenkymmentä. Esitelmän posterimuoto saattaa olla fennougristeille vielä hieman outo, ja posterien ulkoasutkin niille varatulla ilmoitustaululla vaihtelivat melkoisesti, monistenipusta kaupallisenhajuisen kielenopetustekniikan esittelyyn. Posterien rinnalla kongressitoimiston viereisessä aulatilassa oli näyttelyseinäkkeitä ja tietokonedemonstraatioita myös ainakin Oulun yliopiston suomen ja saamen kielen laitoksella sekä Kotimaisten kielten tutkimuskeskuksella.

FENNOUGRISTIIKKA — MITÄ SE ON?

Eritieteisten, -aiheisten, -kielisten ja -tasointen esitelmien typerryttävässä runsaudessa tarpovista kongressivieraista moni varmaan pohti hiljakseen, mitä oikein onkaan fennougristiikka, tämän kaiken yhteinen nimitäjä, ja miten kauan on mielekästä niputtaa yhteen yhä paisuvaan suurtaapahtumaan sekä laajojen aikaperspektiivien syvällisiä teoriakysymyksiä että yksittäisten, toisilleen kovinkin kaukaisten kielten ja kulttuurien nykypäivän detaljien pohdintaa. Hupaisana vertailukohtana voisi mielessään kuvitella vaikkapa yleismaailmallista indoeuropeistikonferenssia, jossa käsiteltäisiin

indoeurooppalaisen kantakielen kysymyksiä ja nykyenglannin murteita mutta myös Portugalin nykykirjallisuutta ja intialaisten kansanuskomuksia tai Afganistanin arkeologiaa... Siihen, että fennougristikongresseista on muotoutunut tällainen lämminhenkinen suurtaapahtuma, lieneekin monita-
hoiset historiallis-ideologiset syynsä.

Fennougristiikan historiassa monitieteisyydellä on ollut sekä tieteelliset että käytännön määräämät perusteensa: kielitiede on käyttänyt samoja aineistoja kansanrונודentutkimuksen kanssa, »Wörter und Sachen» -tyyppinen sanastontutkimus kytkeytyy esineellisen kansankulttuurin tutkimukseen, ja — mikä käytännössä on keskeistä — pienten, »eksoottisten» kielten harvalukuiset tutkijat ovat usein myös tärkeimpiä näiden kansojen kulttuurin asiantuntijoita. Sitä paitsi näkökulmat yhtyvät sitä helpommin, mitä kauemmas menneisyyteen mennään. Etenkin historisoivan tieteenihanteen aikoina, kun ylimpänä päämääränä oli menneisyyden valottaminen, kaikki lähestymistavat luonnollisestikin palvelivat samaa entisyyden etsintää.

Uralilaista kieltä puhuville kansakunnille, suurimmillekin, oman kielen ja kulttuurin tutkimus onkin ollut itseymmärryksen ja itsetunnon etsintää. Kielisukulaisuuteen liittyvä tunnelataus (epätieteellistä tunnehekkuttelua ja heimomystiikkaa myöten) on niille tärkeä aivan toisessa määrin kuin esimerkiksi Länsi-Euroopan ns. vanhojen kulttuurikielten puhujille. Ehkä tästä syystä perinteiden painolastista ei halutakaan päästä eroon, ei varsinkaan pienempien sukukieltemme puhujien parissa, missä poliittisista esteistä vapautunut kansallistunne vasta nyt on päässyt etsimään virikkeitä — ja kansallisten kielten ja kulttuurien kehittäjät etsimään yhteistyökumppaneita ja apua käytännön työhönsä. Tässä et-
sinnässä fennougristikongressit ovat tuttu yhteyskanava, jota jossain määrin pystyttiin

käyttämään jo rautaesiripun aikoina.

Jo vuosia sitten on tehty periaatepäätös siitä, että ahtaasti fennistiset ja hungarologiset esitelmät, joille on tarjolla muitakin foorumeja, eivät kuuluisi kansainvälisen fennougristikongressin ohjelmaan. Sitä vastoin pienempien uralilaisten kielten ja kulttuurien tutkimukselle ja kontakteille fennougristikongressit ovat niin tärkeitä, että näiden suppeitakaan erikoiskysymyksiä ei ole haluttu sulkea pois. Karsivan käden jälkiä ei kylläkään sivullisen silmään näkynyt tämän kongressin suomea ja unkaria käsitelleissä esitelmissä, vaan mukana oli varsin spesifin tuntuisia aiheita, suomen partitiivin syntaksista (Päivi Schot-Saikku) ja jyväsyläläisten etunimistä (Arja Lampinen) unkarin puhuttelumuo-toihin (Endre ja Éva Fülei-Szántó) tai unkarin nominaalilauseisiin (Vilma Eöry). Kielitieteen sisällä onkin ehdottomia rajoja vaikea vetää: miten määritellään se, millä esitelmällä on yleisfennougristista tai yleislingvististä relevanssia, millä ei? Erityisen hankalaa tällainen rajaaminen on »suuresta maailmasta» käsin, missä »fennougristiikkana» — ymmärrettävistä resurssisyyistä — kulkee yhtä hyvin kantauralin kysymysten pohdinta tai obinugrilaisten folkloren tutkimus kuin käytännön suomen tai unkarin kielen opetuskin.

Vähintään yhtä kipeä kysymys lienee kongressin aihepiirin rajaaminen kielitieteen ulkopuolisten alueiden osalta. Arkeologia ja etnohistoria toki liittyvät kaukaisimmassa menneisyydessä yleisuralilaisiin tai ainakin useita suomalais-ugrilaisia kansoja koskettaviin kysymyksiin, mutta kun folkloristit, etnomusikologit ja kansatieteilijät lienevät nykyään melko lailla yhtä mieltä siitä, ettei puhtaasti »suomalais-ugrilaisia sananparsia», »suomalais-ugrilaisia sävelmiä» tai »suomalais-ugrilaisia kalanyppydyksiä» ole olemassa, onko järkevää niputtaa näiden kansojen kulttuurin tutki-

mus kielikunnittaiseksi ryhmäksi, irralleen erikielisiä naapurikansoja koskevasta tutkimuksesta? Kaikkein erikoisinta antia fennougristikongressissa on nykykirjallisuuksien tutkimus. Toki ulko- ja kotivirolaisten kirjallisuussuhteiden tai obinugrialaisten kertojien tutkimus on tärkeää, mutta onko näillä aiheilla mitään relevanttia yhteistä tekijää, joka samalla erottaisi ne esimerkiksi ulko- ja kotilatvialaisten kirjallisuussuhteiden tai jakuuttikirjallisuuden pioneerien tutkimuksesta? Ovatko ne ensisijaisesti tai edes ollenkaan fennougristiikkaa?

Niin sykehdyttävä merkkitapaus kuin suuri fennougristikongressi onkin, vastedes toivoisi siellä esiintyneiden tutkijoiden pääsevän ja uskaltautuvan esittelemään aikaansaannoksiaan myös muuntyyppisissä kansainvälisissä tilaisuuksissa. Ei pelkästään siksi, että yhteyksien monipuolistuminen lievittäisi fennougristikongressien pelottavaa paisumista, vaan myös siksi, että fennougristeilla saattaisi olla tarjottavaa muihinkin kielikuntiin liittyvälle kansainväliselle tutkimukselle. Suomalais-ugrialaisten kielten tutkimusta ei — muutaman kansainvälisesti tunnetun lingvistin töitä lukuun ottamatta — maailmalla vielä turhan paljoa näy tunnettavan tai siteerattavan, ei meillä perinteisesti vahvoillakaan alueilla (dialektologia, historiallinen kielentutkimus) tai alueilla, joiden tutkimukseen kielikuntamme tuntuisi hyvin soveltuvan (kielikontakti- ja kaksikielisyystutkimukset, kirjakielten kehittäminen ja ohjailu, uhanalaisten ja sammuvien kielten problematiikka). Ei kai kansainvälisiä lingvistiikan foorumeja tarvitse jättää indoeuropeisteille ja intiaanikielten tutkijoille?

JÄRJESTÄJIEN RASKAS TEHTÄVÄ JA UUDET HAASTEET

Jyväskylän fennougristikongressin järjestelyistä vastasivat professori Heikki Leskisen

johtamat viisitoistapäinen järjestelykomitea ja kymmenhenkinen työvaliokunta, joiden jäsenistä on mainittava ainakin kongressin pääsihteeri Janne Vilkuna ja kongressisihteeri Pirjo-Leena Pitkänen. Taustatukina olivat mm. useat Jyväskylän yliopiston laitokset, Jyväskylän kaupunki ja opetusministeriö, monet säätiöt ja muut sponsorit. Käytännön järjestelyt hoiti Jyväskylä Congresses varmaankin niin sujuvasti, kuin tällainen suurtapahtuma ylipäätään on pyöriteltävissä. Ilta- ja vapaa-ajan ohjelma oli kiintoisaa ja tyylikästä (vaikka taloudelliset resurssit eivät varsinaiseen edustusyleisyyteen riittäneetkään), tilajärjestelyt yliopistokampuksella väkimäärään nähden mainiot ja tiedotus toimi mallikkaasti — kongressin ajan ilmestyi lähes päivittäin monikielinen kongressilehti Kaiku. Kongressin järjestäjät ansaitsevat lämpimät onnittelut ja kiitokset; samalla on toivotettava onnea ja menestystä vuoden 2000 fennougristikongressin isännille Tarttoon.

Yhdeksännen fennougristikongressin järjestäjäpaikkakunnan valitseminen olikin aiempaa visaisempi ongelma, sillä tähänastisen kolmikantajärjestelmän (vuorotellen Unkari, Neuvostoliitto ja Suomi) perusta oli Neuvostoliiton hajotessa rauennut. Kongressi-isännyyttä tavoittelivat Tarton lisäksi Marinmaan pääkaupunki Joškar-Ola ja Udmurtian Iževsk — viimeksi mainittu tosin luopui Joškar-Olan hyväksi — ja ilmeiseksi kävi, että fennougristikongressi entisen Neuvostoliiton alueella liitetään voimakkaasti myös poliittis-kansallisiin tunne- ja arvovaltakysymyksiin. Jyväskylässä vierailivatkin valtiovaltansa virallisen kutsun esittämässä sekä Viron presidentti Lennart Meri että Marinmaan varapääministeri Epin. Kongressipaikan valinta oli lopulta ratkaistava kansainvälisen kongressikomitean äänestyksellä. Samassa yhteydessä joutui itse kansainvälinen komiteakin uusimaan organisaatiotaan.

▷

Fennougristikongressien kansainvälinen järjestäjäkomitea oli 1960-luvulla perustetusta kymmenjäsenisestä työryhmästä (jossa tuolloin oli kolme edustajaa Suomesta, Unkarista ja Neuvostoliitosta, yksi Saksasta) vuosien mittaan paisunut tehottoman suureksi, jo varsin ikääntyneeksi professori- ja akateemikkokerhoksi, jonka tehtäväksi käytännössä jäi arvokas edustaminen. Sekä »olympiakomiteoitumisen» vaaran että uusien aikojen haasteet tiedostaen järjestäjäkomitea hyväksyi Jyväskylän kongressissa pidetyissä kokouksissaan uuden organisaatiomallin, jossa kansainvälisen komitean rinnalle perustetaan viisijäseninen työkomitea (Suomen, Viron, Venäjän ja Unkarin sekä jonkin ulkopuolisen maan edustaja) hoitamaan kongressien välikauden toimintaa. Samalla valittiin itse kongressikomiteaan useita uusia jäseniä, nuorempia ja naispuolisiakin (tähänastisen komitean ainoa elossa oleva naisjäsen ei hänkään enää ollut kyennyt saapumaan kongressiin!), ja päätettiin siirtää 70 vuotta täytäneet jäsenet kunniajäseniksi. Kerrottakoon vielä, että Suomen edustajina kansainvälisessä fennougristikongressikomiteassa ovat tästä lähin Alho Alhoniemi, Ulla-Maija Kulonen, Johanna Laakso, Heikki Leskinen, Sirkka Saarinen, Unto Salo, Pekka Sammallahti, Pauli Saukkonen, Anna-Lee-

na Siikala, Seppo Suhonen ja Yrjö Varpio; kunniajäseniä ovat Osmo Ikola, Kai Laitinen ja Pertti Virtaranta. Työkomiteassa Suomea edustaa Alho Alhoniemi, varaedustajana Sirkka Saarinen.

Vuonna 2000 Tartossa järjestettävä yhdeksäs kansainvälinen fennougristikongressi joutuu ankaran tehtävän eteen. Mikäli osanottajamäärä tähänastista suuntausta noudattaen edelleen kasvaa, jo käytännön resurssivaatimukset tulevat olemaan suuret. Lisäksi kongressi saattaa aikaisempaakin enemmän joutua kamppailemaan rajauskysymysten kanssa: miten suhtaudutaan »fennougristisuudeltaan» epämääräisiin tutkimusaloihin ja aiheisiin, ja miten pidetään kongressin tieteellinen profiili erillään kansallisista emootioista ja poliittisista pyrkimyksistä tai näiden pyörittämästä mediayllälystä? Seuraava kongressi onkin nimennyt tehtäväkseen muiden muassa fennougristiikan itsearvioinnin. Siihen, siihenkin, täytyy kongressin järjestäjille toivottaa menestystä. Odotamme innolla, mitä Tartossa nähdään! ■

JOHANNA LAAKSO

Suomalais-ugrilainen laitos,

PL 3 (Fabianinkatu 33),

00014 Helsingin yliopisto

Sähköposti: *Johanna.Laakso@helsinki.fi*

MIHIN KOGNITIIVINEN KIELITIEDE ON MENOSSA?

Mikä sai sadat kielitieteilijät kokoontumaan keskelle erämaata viime heinäkuussa? Amerikkalaisilla on taipumus rakentaa kaupunkejaan ja hienoja yliopistojaan keskelle erämaata, kuten New Mexicon osavaltioon, Albuquerqueen kaupunkiin.

Siellä sijaitseva University of New Mexico järjesti neljännen kansainvälisen kognitiivisen kielitieteen konferenssin. Samalla yliopistokampuksella oli muutakin makeaa mannaa kielitieteilijöille, sillä siellä järjestettiin kesän 1995 aikana kuuden viikon